κόστους των εγχώριων διυλιστηρίων σε περίπτωση κατά την οποία οι τιμές στις ευρωπαϊκές αγορές καυσίμων αποκλίνουν περισσότερο από 8 % από τις τελευταίες.

3. Νομοθεσία που επιβάλλει κατώτατη τιμή στα καύσιμα δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι ανταποκρίνεται σε στόχο δημόσιας τάξης κατά την έννοια του άρθρου 36 της Συνθήκης.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIR GORDON SLYNN της 14ης Μαΐου 1985 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Το Δικαστήριο επελήφθη αιτήσεως, την οποία υπέβαλε στις 13 Ιουνίου 1984 το Cour d'appel της Rennes, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, στο πλαίσιο της εκκρεμούς ενώπιόν του εφέσεως κατ' αποφάσεως του Tribunal correctionnel του Saint-Nazaire της 6ης Δεκεμβρίου 1983.

Στην εν λόγω δίκη, ο Jacques Binet και άλλα δύο πρόσωπα, διαχειριστές πρατηρίων βενζίνης « Leclerc », διώκονται για παράβαση της γαλλικής νομοθεσίας σχετικά με τον καθορισμό κατώτατων τιμών λιανικής πωλήσεως των καυσίμων και ιδίως της υπουργικής απόφασης 82-13/A της 29ης Απριλίου 1982. Οι κατηγορούμενοι ζητούν την απαλλαγή τους, υποστηρίζοντας ότι οι εθνικοί κανόνες βάσει των οποίων διώκονται δεν συμβιβάζονται προς τις διατάξεις της Συνθήκης ΕΟΚ. Προκειμένου να επιλύσει το ζήτημα, το Cour d'appel της Rennes υπέβαλε στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

« 1) Η θέσπιση από κράτος μέλος ρυθμίσεως που επιβάλλει ανώτατο όριο εκπτώσεως στις τιμές πωλήσεως των καυσίμων στους καταναλωτές συμβιβάζεται με τα άρθρα 3, 5 και 30 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας;

2) Το άρθρο 36 της εν λόγω Συνθήκης επιτρέπει στα κράτη μέλη να θεσπίζουν για λόγους δημόσιας τάξεως παρόμοια ρύθμιση διέπουσα την παραγωγή, διανομή και κατανάλωση των καυσίμων; »

Η ίδια εθνική νομοθετική ρύθμιση αποτέλεσε αντικείμενο της υπόθεσης 231/83, Cullet κατά Centre Leclerc, στην οποία το Δικαστήριο εξέδωσε απόφαση στις 29 Ιανουαρίου 1985. Αν εξαιρεθεί μία λεπτομέρεια, ότι η υπόθεση Cullet ανέκυψε στο πλαίσιο αστικής δίκης με αντικείμενο την έκδοση Διαταγής για την παύση της παράβασης της σχετικής νομοθεσίας, ενώ η παρούσα εμπίπτει στο πλαίσιο ποινικής δίκης, και οι δύο υποθέσεις θέτουν κατ' ουσία τα αυτά ζητήματα κοινοτικού δικαίου. Παρόλον ότι τα ερωτήματα που υπέβαλε το εθνικό δικαστήριο εν προκειμένω δεν μνημονεύουν τα άρθρα 85 και 86 της Συνθήκης ΕΟΚ, με τις σκέψεις 15 μέχρι 18 της απόφασής του στην υπόθεση Cullet το Δικα-

* Μετάφραση από τα αγγλικά.

στήριο αποφάνθηκε ήδη ότι τα εν λόγω άρθρα δεν έχουν αυτά καθαυτά εφαρμογή σε μια υπόθεση όπως η υπό κρίση.

Οι παρατηρήσεις που κατέθεσε η Επιτροπή δεν προσθέτουν κανένα νέο ουσιώδες στοιχείο στα επιχειρήματα που προβλήθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου επ' ευκαιρία της υπόθεσης Cullet. Η απόφασή σας στην εν λόγω υπόθεση κάλυπτε όλα τα ζητήματα που είχαν ανακύψει και άπτονταν των άρθρων 3, 5 και 30. Στην υπό κρίση υπόθεση δεν αποδείχτηκε, όπως άλλωστε δεν αποδείχτηκε και στην υπόθεση Cullet (σκέψεις 32 και 33), ότι συντρέχει μία από τις αναφερόμενες στο άρθρο 36 περιπτώσεις, που να δικαιολογεί τους περιορισμούς των εισαγωγών και κατά συνέπεια να αίρει την απαγόρευση μέτρων ισοδύναμου αποτελέσματος που περιλαμβάνει το άρθρο 30.

Κατ' εμέ, η απάντηση στα ερωτήματα που υπέβαλε το Cour d'appel της Rennes πρέπει, για τους λόγους που εκτίθενται στην απόφαση της 29ης Ιανουαρίου 1985 στην υπόθεση Cullet, να είναι η ακόλουθη:

« 1) Τα άρθρα 3, στοιχείο στ), και 5 της Συνθήκης ΕΟΚ δεν αντιτίθενται σε εθνική κανονιστική ρύθμιση που προβλέπει τον καθορισμό εκ μέρους των εθνικών αρχών κατώτατων τιμών λιανικής πωλήσεως των καυσίμων.

2) Το άρθρο 30 της Συνθήκης ΕΟΚ αντιτίθεται σε τέτοιας φύσεως κανονιστική ρύθμιση όταν η κατώτατη τιμή καθορίζεται με αφετηρία μόνο τις τιμές παραλαβής από τα εθνικά διυλιστήρια, οι τιμές δε αυτές συνδέονται με την ανώτατη τιμή, η οποία υπολογίζεται βάσει μόνο των τιμών κόστους των εθνικών διυλιστηρίων σε περίπτωση που οι τιμές των καυσίμων στις ευρωπαϊκές αγορές αποκλίνουν περισσότερο από 8 % από τις τελευταίες.

3) Καμία από τις περιπτώσεις του άρθρου 36 της Συνθήκης ΕΟΚ δεν αποδείχτηκε ότι συντρέχει, ώστε η εν λόγω κανονιστική ρύθμιση να εκφεύγει της απαγορεύσεως του άρθρου 30 της Συνθήκης. »

Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων των διαδίκων της κύριας δίκης. Ως προς τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Γαλλική Δημοκρατία και η Επιτροπή, δεν συντρέχει λόγος να αποφανθείτε.